

Mejuffrouw H. S. S. Kuyper maakte de opmerking, dat zij vooral zoo begeerd had hier te zijn, om het uit te spreken, dat zij veel aan „Timotheüs" had te danken. Voor een der eerste Jaargangen zond zij een kleine bijdrage in; ongeveer de eerste voor de Pers. Zij herinnerde zich nog, hoe zij met angstige spanning het schrijven van de Redactie afwachtte, en hoe zij wel van vreugde had kunnen opspringen, toen zij een gunstig antwoord ontving. Voorts wilde zij nog een gedachte medegeven aan alle mede-schrijvers in dit Blad; een gedachte, die haar heeft bezielde en bij voortdoring voor de aandacht staat. Deze gedachte is, dat God Zich in de letterkunde, in den Bijbel, het schoonste letterkundige boek, dat er ooit bestaan heeft of bestaan zal, heeft willen openbaren aan den mensch, en daarin aan den letterkundige het heerlijk voorbeeld geeft, waardoor hij zich bij zijn arbeid steeds heeft te laten beïnvloeden.

De Hoofdredacteur bedankte Juffrouw Kuyper voor deze schoone gedachte aangaande den Bijbel, en den heer Penning voor het woord vol aandoening, dat hij sprak over den hooggeachten, ontslapen Hoofdredacteur, die nooit vergeten zal worden, en die in de heerlijkheid de vruchten van zijn moeievollen, maar heerlijken arbeid zal aanschouwen.

Van drie momenten moet ik nog iets vertellen.

Staannde werd aangehoord de voorlezing van een telegram van gelukwensch aan H. M. de Koningin, onze Hooge Lezeres. Ze werd gevolgd door het Wilhelmus. Ook werden telegrammen verzonden aan H. M. de Koningin-Moeder, en aan Z.Exc. den Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen.

De heer Van Riessen sprak een hartelijk woord van dank, en een geestig woord van herinnering. Hij had allermeeest behoefte zijn dank uit te spreken aan den Hoofdredacteur, van wien hij in de 12½ jaar van zijn medewerken aan „Timotheüs" zooveel heeft geleerd, zoowel in verband met Redactiewerk, als ook in menig ander opzicht. Hij kon ook niet nalaten den heer A. Lukkien te huldigen als den „helper in nood," die altijd gereed stond, tijdig en ontijdig, als er aan iets dringende behoefte bestond. En die van alle markten thuis bleek. Vandaar, behalve zijn namen Albert en A. Lukkien, de pseudoniemen M. v. A. (Manusje van Alles), Zeste (Je moet) en Luctor (Ik worstel).

Bij een mooi bloemstuk, dat de uitgever de Redactie aanbood, sprak deze, de heer J. Voorhoeve, een hartelijk woord, waarin hij er op wees, hoe het hem had getroffen, dat in den eersten jaargang van „Timotheüs" artikelen waren geschreven over de reinheid en matigheid van dezen man Gods, waardoor hij de heerlijke eindoverwinning behaalde. Dit had den uitgever er toe gebracht, een bloemstuk te schenken, bestaande uit de symbolen van reinheid en overwinning: leliën en palmtakken.

Na het meer officiële gedeelte van den dag volgde nu het gezellig verkeer in de eetkamer en serre bij het rijke, wandelende noenmaal, dat ons aangeboden werd. Ik geloof, dat ik nu de tolk ben van alle feestgenooten, als ik den dank, dien Juffrouw Kuyper aan Mevrouw Voorhoeve bracht voor de heerlijke tafel, ook hier herhaal, en die tevens ook uit voor de anderen, die zoo vrtendelijke hulp ons betoonden.

In deze gezellige oogenblikken, liet de heer Mens ons een heerlijke sonate van Beethoven hooren.

Bij het scheiden verenigden wij ons allen in de officiële voorkamer, waar Dr. N. A. J. Voorhoeve

een hartelijk dankgebed uitsprak, waarna staande werd gezongen: „Wilt heden nu treden voor God den Heere," en: „Mijn Schild en mijn Betrouwen zijt Gij, o God! mijn Heer!"

31 Augustus 1920 zullen we niet vergeten.

Hij bracht ons, die meewerken aan „Timotheüs," wat dichter bij elkaar.

En met moed gaan we het nieuwe tijdperk in.

Moge iets van den geloofsmoed der Pilgrim-Fathers ons deel zijn ook voor onzen arbeid in de misschien zeer moeilijke tijden, die ons wachten.

We zullen met onzen tijd meegaan ook als redactie van dit tijdschrift.

God geve, dat we hierbij de „grenzen" scherp mogen zien. Opdat de tijdgeest ons niet grijpe en meevoere, waarheen hij wil. Opdat aan ons de leiding blijve, omdat we zelf geleid worden door den Geest des Heeren, Die alleen in 't rechte spoor kan leiden.

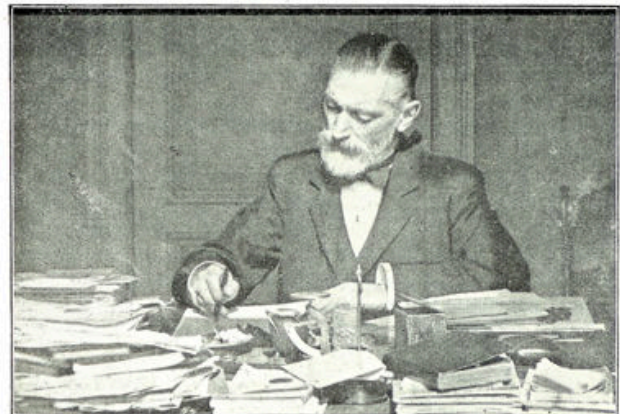
A. L. van Hulken.

Aan Redactie en Uitgevers Timotheüs een hartelijken gelukwensch op dezen dag, waarop met ootmoedige dankbaarheid 's Heeren hulp en leiding mag worden herdacht. Sterke God allen, en inzonderheid hoofdredacteur bij gewichtige taak; en stelle Hij dit werk voor Hem tot rijken en eeuwigen zegen voor oud en jong.

De oudste zoon van den elders in dit nummer genoemden heer N. Samsom, zond ons bovenstaanden gelukwensch.

God dankende voor zegenrijken arbeid van vorige en tegenwoordige hoofd- en andere redactie, uitgevers, enz., wensch ik u hartelijk geluk met zilveren feest. Groeie en bloeie Timotheüs onder door God bekrachtigde verzorgers, nog lang tot Zijn eer en veler zegen.

Deze gelukwensch werd ontvangen van den zoon van onzen ontslapen medewerker H. J. Lemkes.

Als eigenaardigheid, geven wij hierbij het portret van den vroegeren Timotheüs-corrector, den nu ontslapen heer A. J. VAN WIJK.

ZESTE!

't Is verscheiden jaren geleden. Ik kwam in dien tijd bijna dagelijks op het Bureau van „Timotheüs” en daar werkte ik mee aan het regelen van ons Blad.

Op zekeren keer liep het vervolgverhaal van het Bijblad ten einde, terwijl er nog eenige nummers in den Jaargang moesten komen.

„Geef ons voor die nummers een kleine novelle,” zei de Redaktie.

„Kan ik niet,” was mijn antwoord.

„Kun je wel,” zei de Redaktie.

„Weet ik beter,” zei ik, „verhalen schrijven is mijn werk niet.”

De Redaktie hield vol, en ik hield vol, totdat ik den aandrang schertsend een dwang noemde, en totdat ik toef en een novelle schreef. „Onder verdenking,” heette het, en als schrijver werd genoemd: „Zeste.”

Dat woord heeft toen misschien niemand van de lezers begrepen, en de Redaktie begreep het eerst, toen ik het uitlegde, want de Redaktie kent het dialect niet van mijn kinderjaren.

„Zeste,” is Groningsch, nauwkeuriger gezegd: Veenkoloniaalsch. Het is een samengekrompen vorm van: doe zelste, d. w. z. in 't Nederlandsch vertaald: jij zult. Niet in de beteekenis van den toekomstenden tijd, maar in dien van de gebiedende wijs: jij moet. Wanneer dat: doe zelste, kort en krachtig, vinnig gebiedend wordt uitgesproken, dan luidt het: Zeste. En in dien naam uitte ik mijn scherts, dat de Redaktie mij had gedwongen tot het schrijven van een novelle.

Waarom ik dat hier nog eens vertel na vele jaren? Niet om redaktiegeheimen aan de groote klok te hangen, ofschoon de lezer ook wel eens mag weten, op welke wonderlijke wijze soms de kolommen van „Timotheüs” gevuld worden.

Neen, om een andere reden. Omdat ik Zeste zulk een heerlijk woord vind, vooral wanneer een mensch in staat is, het tegen zichzelf te zeggen. Dan is pas zijn opvoeding voltooid.

„Du sollst,” zeggen de Duitschers het. „Jij moet,” in het Nederlandsch klinkt mij altijd wat minder krachtig. Misschien ligt dat aan mij. Bij: Jij moet, kan voor mijn bewustzijn altijd nog de bijgedachte bestaan: Maar je doet het toch niet. Doch als er gezegd wordt: „Zeste,” doe zelst, dan heb ik de gedachte: De gebiedier stelt het voor in den toekomstenden tijd, omdat hij niet twijfelt, of wat geboden wordt, in de toekomst zal gebeuren. Hij ziet het gebod reeds vervuld. Men noemt dat wel een categorische imperatief, een gebod, waaraan eenvoudig niet te ontkomen is.

Ik geloof, dat een mensch van nature heel gemakzuchtig is. We doen liefst niet veel. Wanneer we vragen om een werkdag van acht uren, of zes of vier of twee, dan is dat niet in de eerste plaats, omdat we oordeelen, dat het werk wel in weinig uren kan worden gedaan, maar omdat wij oordeelen, dat wij liever niet werken dan wel.

Tusschen twee haakjes: ik zal niet beweren, dat de arbeid in fabrieken, mijnen, kantoren, langer dan acht uren zou moeten duren. Daarover heb ik het in het geheel niet. Maar ik kom er tegen op, dat we den overigen tijd in ledigheid zouden doorbrengen. En daarvoor bestaat veel gevaar, gezien ons aller gemakzucht.

Alle werk is een strijd tegen onze aangeboren gemakzucht. In dien strijd moeten wij de overwinning behalen, want wij zijn in de wereld om te werken: „Mijn Vader werkt tot nu toe en ik werk ook,” zei de Heiland. „Werk tot zoolang het dag is; de nacht komt, wanneer niemand werken kan.” De nacht des doods. In het graf wordt niet

gewerkt. Maar zoolang de zon des levens ons beschijnt, moeten we werken. Zoo wil God het. Aan Israël schreef Hij voor: „Zes dagen zult gij arbeiden.”

Hierop mag wel eens de nadruk worden gelegd. Wij meenen zoo licht, dat een mensch in de wereld is, om het leven te genieten. En dan stellen we ons bij genieten voor: eten en drinken, uitgaan, sport, gezellige kout. Allemaal goede dingen, maar het zijn bijzaken, en ons getuigen moet ons maar zeggen, hoeveel van onzen tijd, dat wil zeggen, hoeveel van ons leven we er aan mogen geven. Eten en drinken onderhoudt ons leven, sport houdt ons lichaam gezond, omgang met menschen houdt onzen geest frisch, en dat alles stelt ons in staat, om ons werk te doen. Zoo beschouwd zijn het goede dingen, maar wee ons, wanneer ze den inhoud van ons leven vormen. Wee ons, wanneer we alleen werken, omdat het niet anders kan.

Nog eens, daarop mag wel eens worden gewezen. Nu in onzen tijd de werkuren worden ingekrompen, en aan velen meer tijd wordt gegeven ter vrije beschikking, moeten we toch waarlijk niet dien vrijen tijd verkwisten in ledigheid of in nog erger dingen, die vaak komen in het gevolg van den lediggang.

Daarom is Zeste zulk een goede zaak.

Zeker, Zeste heeft verkeerde vormen aangenomen.

Zeste heeft bestaan in den vorm van de slavenzweep. Zooveel arbeid zult ge mij leveren; indien niet, dan levert ge het ontbrekende in den vorm van bloedende striemen.

Zeste heeft bestaan in den vorm van hongerloos. Zooveel centen per uur. Wilt ge geen veertien of zestien uur voor mij werken, dat moet gij weten, maar dan is uw loon niet voldoende voor uw behoeften, en dan kunt ge honger lijden.

Zie, zulke vormen heeft Zeste aangenomen in den loop der tijden, en dat zijn verkeerde vormen. Waar de mensch heerschappij heeft over zijn naaste en geen liefde voor hem gevoelt, daar gaat hij dien naaste uitbuiten; daar gaat hij hem beschouwen als de bij, die voor hem den honig moet verzamelen.

Neen, de een moet niet de macht hebben, om tot den ander te zeggen: Zeste! indien hij niet voor dien ander groote liefde heeft. Indien hij niet: Zeste! zegt in het belang van dien ander.

Neen, het moet zóóver komen, dat we tot onszelf zeggen: Zeste!

Zoover zijn we in onze jeugd nog niet. Daarom gaf God ons ouders, die macht over ons hebben, maar wier hart tevens vol liefde is voor ons. Die ouders leeren ons werken. Eerst enkele uren per dag, langzamerhand meer. Ze zenden ons naar school, dragen ons buiten de school werkzaamheden op, naar de maat van onze krachten, waarmee ze rekening houden. Ze zenden ons, waar we ons vak kunnen leeren, en wanneer we onze tanden gewisseld hebben, dan schromen ze niet, ons geheele dagen te laten werken. En al die jaren is het: Zeste! Daartoe is voor ons wel eens een harde hand noodig, maar we weten wel, dat het een lieferlijke hand is, en ons geweten geeft die harde hand gelijk.

Doch langzamerhand beginnen we ook tot onszelf te zeggen: Zeste! Onze opvoeders helpen ons daartoe mee, door ons steeds meer te laten werken zonder direct toezicht. En daardoor leeren we onzen lageren wil te stellen onder de macht van onzen hooger wil. Onze lagere wil, dat is onze dierlijke wil; onze hoogere wil is de wil, die geboren is uit inzicht, dat is onze menschenlijke wil. Wanneer wij geleerd hebben dien wil te volgen, dan is onze opvoeding voltooid, dan kunnen we op eigen beenen staan.

Gelukkig wanneer we dat hebben geleerd. Gelukkig, wanneer wij werken, niet om loon, niet om eer, niet om veel leegen tijd te krijgen; maar wanneer we werken, omdat wij willen werken, omdat wij hebben ingezien, dat God ons, ieder in het bijzonder, hier in de wereld een taak te verrichten heeft gegeven. Dan zeggen we als vrije menschen tot onszelf: Zeste!

A. L.

Aan . . .

Het komt van God
Uw lijdenslot,
Het kruis bevat
Een heil'gen schat,
En die hem vindt
Die dankt als kind,
In 't Vaderhuis,
Nog 't meest voor 't kruis.

B. H. Kake

Timotheüs, dat is: *die God vreest* of *Gode de eere*; kind van God en, wat de leiding betreft, geestelijke zoon van Paulus, die hem bemoedigt en liefdevol onderwijst en leidt.

En in die geestelijke leiding van den Apostel, van wien ons een tweetal brieven aan zijn geliefden zoon toegekomen zijn, vinden de jongeren, die een Christelijke opvoeding hebben mogen genieten, hoogernstige vermaningen, en zij, die als Christelijke opvoeders geroepen zijn de lammeren van den Goeden Herder te weiden, een klare omschrijving van wat zij als doel dier opvoeding zich hebben voor te stellen.

Wat de jongeren moeten betrachten, wordt aldus uitgedrukt:

Blijf gij in hetgeen gij geleerd hebt en waarvan u verzekering gedaan is, wetende, van wien gij het geleerd hebt, en dat gij van kinds af de heilige Schriften geweten hebt, die u wijs kunnen maken tot zaligheid.

En de Christelijke opvoeders? Welke hooge doelstelling moeten zij in het oog vatten? Hoe hebben zij de Schrift te beschouwen?

Die laatste vraag vindt haar beantwoording in de vierledige aanduiding van haar nuttigheid. Zij strekt tot leering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is.

En het doel?

Dat de mensch Gods, de geloovige, in wiens hart het innerlijk werk der herscheppende genade voltrokken wordt, volmaakt zij, dat is volledig onderricht, tot alle goed werk volmaakt, dus volkomen, toegerust.

De Christelijke opvoeder is zich wel bewust, dat hij slechts de menschelijke factor is, dien God als instrument gebruiken wil, en dat de volbrenging van eenig goed werk slechts uitvloeisel is van de werkingen des Geestes Gods.

Maar niet het besef van zijn persoonlijk onvermogen, doch de Goddelijke lastgeving bepaalt zijn gedragslijn. Hij zaait en besproeit; den wasdom verwacht hij van boven.

En zoo leiden die slotwoorden van de Apostolische vermaningen aan Timotheüs ons tot het centrum, het hart der volle Christelijke opvoeding. Ze zijn als een program voor de opvoeders, een handwijzer voor wie die opvoeding deelachtig worden.

En beiden vinden hun vastigheid in het gezaghebbende van de verzekering, dat al de Schrift van God ingegeven is.

H. J. Edmund.

Nu „Timotheüs" zijn zilveren feest viert, wil ik dit ook mij zoo sympathiek blad liefst zien als een post in het grootsche werk van de bevestiging, de bescherming en de uitbreiding van Gods koninkrijk. Als ik Timotheüs zóó zie, dan zie ik het wel waarlijk in een „zilveren" licht . . .

De bevestiging, bescherming en uitbreiding van Gods koninkrijk, dat is Gods werk.

Welk grootsch middel gebruikt God voor dit grootsche werk?

Een boek. Het Boek. Den Bijbel. God heeft Zichzelve aan ons geopenbaard in een Boek, in *het Christelijke Boek* bij uitnemendheid.

God, die Opperste kunstenaar is, heeft noch de muziek, noch de schilderkunst, noch de beeldhouwkunst, noch de bouwkunst uitverkoren, om de vertolkster Zijner openbaring aan zondaren te zijn. Maar Hij heeft de Letterkunde verkoren, om ons de blijde boodschap onzer zaligheid te brengen.

We zouden — met eerbied gesproken — den Bijbel de Christelijke letterkunde bij uitnemendheid kunnen noemen. Want — vergete vooral wie Christelijk letterkundige is het nooit — de Bijbel draagt, ook als kunstwerk, in zijn taal; in de wonderlijke saamvoeging van zijn velerlei stof; in het diepe, gulden licht, dat zijn gewijde bladen doorstraalt; het kenmerk van zijn Goddelijken oorsprong, en dus van volmaakte schoonheid. Want al wat God doet, is niet alleen volmaakt goed, maar ook volmaakt schoon. En zoo is ook Gods openbaring van den oorsprong en de toekomst aller dingen; van onze zonde, van onze verlossing in Christus, van onze eeuwige zaligheid; niet alleen een nimmer falende bron van kennis en troost en bezieling, — maar gansch die wondere openbaring is tot ons gekomen als een kunstwerk der Christelijke Letterkunde.

Daardoor heeft Hij de Christelijke letterkunde boven alle kunsten geheiligd en gezegend.

En dat is voor ieder, die God op het terrein der Christelijke Letterkunde wenscht te dienen, een heerlijke gedachte. Veel meer nog dan de Christen-schilder of Christen-musicus staat de Christelijke letterkundige op gewijd terrein.

De Christelijke Letterkunde ontleent aan den Bijbel méér dan haar bezieling, haar aangewezen weg, haar „verboden terrein," haar geloofsmoed, haar idealen. Dat heeft zij met alle Christelijke kunsten gemeen. Maar de Christelijke Letterkunde heeft van God in den Bijbel bovendien nog een „Goddelijk voorbeeld" ontvangen. Want zij, en zij alleen, kan, als Mozes weleer, arbeiden naar een voorbeeld, haar door God Zelf getoond.

En dit is bij zijn zilveren feest, mijn wensch voor „Timotheüs", dat het altijd meer, naar vorm en inhoud beide, zich late leiden en bezielen en verheffen door onzen heerlijken Bijbel.

H. P. P. Kuiper.

Onze moed, onze energie als Christenen, ontspringen niet uit besef van wat wij-zelf zijn of bezitten, doch uit het weten, dat God, wanneer Hij ons tot een bepaalde taak roept, ook tot het volbrengen kracht zal geven. Doch hieruit volgt dan ook, dat voor 't slagen van ons levenswerk niet ons, doch God alleen de eer toekomt.

J. M. Westerbrink-Wijk

Hoofredactie, medewerkers en medewerkers van Timotheüs.

Van links naar rechts. *Eerste rij*: Mevr. A. van Hoogstraten-Schoch; Dr. N. A. J. Voorhoeve; A. L. van Hulzen; Mej. H. S. S. Kuyper; L. Penning; P. Brouwer; Mej. J. H. Kuyper.
Tweede rij: J. H. Isings Jr.; Ds. B. ten Kate; A. Luukien; J. N. Voorhoeve (hoofdreducteur); J. H. van Riessen; H. J. Emous; Dr. J. Voorhoeve (Dillenburg).
Derde rij: J. Tiesema; K. ter Beeke; Dr. A. Dupont. *Vierde rij*: Prof. Dr. F. W. Grosheide; L. Mens; Mevr. J. M. Westerbrink-Wirtz; A. J. Drewes; A. J. Hoogenbirk.

Vivant, floeant, crescant Timotheüs Redactie, medewerkers en lezers.
Nunquam retrorsum per ardua ad astra.

Hygienicus medicus

Dit telegram werd op 31 Augustus, gedurende ons feestelijk samenzijn uit Dillenburg ontvangen. Daar velen de latijnsche woorden niet zullen begrijpen, geven wij hierbij de vrije vertaling:

Dat Timotheüs leve, bloeie en groeie! Nooit achteruit — met volharding, trots alle moeilijkheden, voorwaarts!

Kracht, tot den vaak zoo moeilijken, den geest afmattenden, zenuwslopenden arbeid voor de Pers, in allerlei vorm, geeft de zekerheid des harten, van God, *zijn* God, tot dezen arbeid geroepen te zijn.

Dan „staat men in het geloof.”

Dan is 't „Pro Rege” geen leuze, maar éénig levensdoel.

Dan is er bezieling bij 't werk.

Zelfs het schijnbaar geringste deel van den arbeid wordt dan met liefde verzorgd; het eenvoudigste „bericht” oplettend behandeld; ook de laatste minuut nog met inspanning gewerkt, — omdat men wéét bezig te zijn in zijn „goddelijk beroep”; te mogen mede-arbeiden, zij 't voor nog zulk een klein deel aan den geestelijken opbouw van ons geslacht en in stille hope wacht op den dag, die komen zal, wanneer Hij, die niet liegen kan, loonen zal, zelfs wie in 't allerkleinste is getrouw geweest.

Waarom ik er prijs op stel aan Timotheüs mee te werken?

Ten eerste omdat dit blad, het nuttige parend aan het aangename, elke week een rijke mate geeft van kennis, goeden raad, inlichting op alle gebied; daarbij in overvloed gezonde degelijke leesstof ter ontspanning.

Tevens streeft het meer en meer naar letterkundige waardij, en zulks zonder deel te nemen in den dwazen, huidige strijd op letterkundig gebied. Wat Timotheüs wil is gezonde, natuurlijke vooruitgang. Dat is hoog te waardeeren.

Ten tweede omdat dit weekblad niet met vele woorden, maar metterdaad de eenheid der geloovigen, naar onze Algemeene Belijdenis predikt. Noch de lezers noch de medewerkers zijn het in alles met elkaar eens. Maar ze zijn één in Christus.

Ten derde, omdat Timotheüs altijd en in alles datgene betracht, dat kan strekken tot zaligheid der ziel. Vóór alles voor verhalen, letterkunde, vragen, wetenschap gaat ook in volgorde de Schrift. Groen van Prinsterer wilde geen staatsman zijn maar Evangeliebelijder. Da Costa wilde niet eerst de Letteren maar het Evangelie dienen. Zoo ook geeft ons weekblad veel goeds en schoons, maar het Evangelie bovenal.

Leve, groeie en bloeie Timotheüs!

1895

HERDENKING.

1920

„Timotheüs” ligt er aan zilveren ree,
behouden in storm en gevaren;
het scheepke ging over de woelige zee,
door ruischende, bruisende baren.

't Ging soms voor den wind en er dan tegen op,
't was altijd geen voorspoed en zegen,
maar immer toch bleef er *de Kruisvlag* in top,
spijt hevigste stormvlaag en regen.

* * *

't Scheepke onder Jezus' hoede
ducht geen noodweer of gevaar;
hoe gevreesde orkaan ook woede,
altoos staat de Stuurman klaar.

Vare dan het blad „Timotheüs”
rustig naar de gouden ree;
voere 't, tusschen 's werelds bootjes,
als Kompas, *Gods Woord* maar mee!

H. W. AALDERS

Hoe komt het toch, dat onder al de medewerkers van Paulus Timotheüs ons telkens weer het meeste aantrekt? Allerlei vereenigingen hebben zich met zijn naam genoemd en er niet over gedacht te willen heeten naar Titus of Silas, of een der andere vrienden van den apostel. Het moet wel wezen, omdat Paulus Timotheüs lief had boven allen, die hem vergezelden, hem in de eerste plaats telkens weer noemt zijn geliefden zoon.

En waarom dan weer die voorkeur van den apostel? Zeker niet, wijl Timotheüs volmaakt was. In de brieven, die Paulus hem schreef, toen Timotheüs te Efeze vertoefde, wekt de apostel hem op, toch trouw te zijn en kloek, te volharden, in te grijpen, als het noodig was, zich niet te laten ontmoedigen. Zien we mis, als we onderstellen, dat Timotheüs een aanhankelijk karakter had, gaarne bereid om te volgen, maar misschien wat beschroomd, als hij alleen de verantwoordelijkheid droeg? Het zou veel verklaren. We zouden verstaan, waarom Paulus Timotheüs gaarne bij zich had, maar hem vooral ook gebruikte voor bepaalde zendingen met wel omschreven opdracht. Paulus, de man vurig van geest, opbruisend van karakter, voelde zich aangetrokken tot den zachtmoedigen, ietwat angstvalligen Timotheüs.

De latere overlevering verhaalt van Timotheüs, dat hij bisschop geweest is van Efeze en dat hij onder Domitianus of Nerva den marteldood stierf. Dit is zeker, dat de Kerk des Heeren in hem te eeren heeft een der uitnemendste dienstknechten, waarvan God Zich bediend heeft om in den oud-Christelijken tijd Zijn Koninkrijk uit te breiden.

handwerk; om te bedenken vernuftigen arbeid.

EXODUS 31:2-9

In de Schepping Gods is de Majesteit des Almachtigen in wonderlijke wetten geteekend.

De daden Gods bewaren altijd diepen en verborgen zin.

De volmaaktheid in vorm en kleur, in bouw en groei is zóó verheven, dat zij tot symbool wordt.

In de uitwendige heerlijkheid, waarin zichtbare wetten van harmonie openbaar komen, en in den rijkdom der zinnebeelden, waarin de onnaspeurlijke wijsheid Gods in kleine trekken ontdekt wordt, vindt de „beeldende kunst” haar richtsnoer.

Vrijmaking van deze Goddelijke besturing leidt tot verdwazing. In de erkenning en eerbiediging dezer heilige wetten leeft de belijdenis van den geloovigen kunstenaar.

Zings.

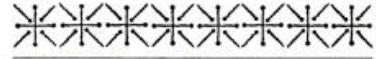
„Gezonden hebben geen geneesheer noodig, wel zieken,” zeide eens Jezus, toen Hij door de fari-zeën er over hard gevallen werd, dat Hij met tollenaars en zondaars aanzat. Zich met tollenaars en zondaars bezighouden, dát was Zijn vreugde; Zich in ontferming neêrbuigen tot het zwakke, tot het verdrukte, tot het afgedwaalde, dát was Zijn lust.

Aanbiddenswaardige Heiland! Gij, die zoo hoog verheven waart, Gij daaldet neder; Gij, die eenmaal als de Rechter der gansche aarde verschijnen zult, als de Getrouwe en Rechtvaardige, gezeten op een wit paard, Gij kwaamt neder op dit terrein van zonde en dood, *niet* om rechtvaardigen te roepen, maar zondaars, Gij strekt Uwe hand uit niet naar wijzen en verstandigen, maar naar kinderkens, wetend dat dit Uws Vaders welbehagen was!

Mocht die gezindheid bij allen, die in Gods koninkrijk wenschen te arbeiden, hetzij door woord, hetzij door geschrift, hetzij door een gebed in de binnenkamer, steeds meer gevonden worden, tot verheerlijking van onzen God en tot rijken zegen voor allen, die ons omgeven!

J. H. Kuyper

Zie / IK heb met name geroepen / Bezâleel... / En IK heb hem vervuld met den Geest Gods / met wijsheid / en met verstand / en met wetenschap / namelijk in alle

GOEDEN MOED.

Napoleons soldaten waren altijd vol goeden moed, omdat ze de overtuiging hadden, dat hij ze ter overwinning zou leiden. Doch Napoleon vond zijn Waterloo.

De Christen is altijd vol goeden moed, omdat hij weet, dat Christus de volkomen overwinning reeds behaald heeft. Dan kan geen Waterloo meer volgen.

Overtuiging en weten, een groot verschil.

Zou overwinnen en heeft overwonnen, een nog veel grooter verschil.

A. H. Kuyper

Noblesse oblige. Ons blad draagt een naam van geestelijken adel — Timotheüs.

Paulus noemde Timotheüs: zijn geliefden zoon, hij beval hem den goeden strijd te strijden, de ongoddelijke en oudwijsche fabelen te verwerpen en zich te oefenen in de godzaligheid.

Paulus droeg Timotheüs op den broederen te onderwijzen en hun de dingen, die hij van Paulus geleerd had, voor te stellen als een goed dienaar van Jezus Christus.

Noblesse oblige.

De roeping van ons blad „Timotheüs” ligt op het terrein der Christelijke Letterkunde.

Moge het zijn roeping vervullen, evenals Paulus' geliefde zoon Timotheüs, als een goed dienaar van Jezus Christus. En mag ik ons blad „Timotheüs” bij zijn vijf-en-twintig-jarig jubileum toeroepen wat Paulus eens aan Timotheüs schreef:

„O, Timotheüs! bewaar het pand u toebetrouwd, een afkeer hebbende van ongoddelijk ijdel roepen, en van de tegenstellingen der valschelijk genaamde wetenschap, dewelke sommigen voorgevende 'zijn van het geloof afgeweken. De genade zij met u.”

J. H. Kuyper

Wanneer ik van heel oude jaargangen van *Timotheüs* thans nog eens inzage kon nemen, zou ik daar vele artikelen in aantreffen, welke nu nog aangename herinneringen in mij wakker zouden roepen, herinneringen, waarbij ik mijzelf weer zien zou, als knaap, gezeten in de ouderlijke woning, in een warm en rustig hoekje en met *Timotheüs* vóór mij.

En als ik thans, evenals zoovele jaren geleden, het pas ontvangen exemplaar van ons weekblad weer openvouw, dan denk ik met dankbaarheid terug aan die uren van rein genot in het verre verleden. Een groote vreugde is het mij dan, dat ik thans ook mijn bescheiden bijdragen mag leveren voor het blad, dat ik reeds zoo vroeg heb leeren waardeeren en dat van zoo groote beteekenis voor mijn geestesleven is geweest.

Q. A. DE RIDDER.

Het élan, waarmede op onze samenkomst op 31 Augustus over *Timotheüs* gesproken werd, de liefde tot Koningin en Vaderland en tot het Nederlandsche Volk, die zich uitte bij de Redactie en bij hen, die haar ter zijde staan, de heilige geestdrift, waarmede getuigd werd van toewijding aan de zaak van God, waren mij zoovele blijken van levenskracht van den vijf-en-twintigjarige, dat ik goede hope voor hem meen te mogen koesteren op een lang en gezegend leven.

A. J. M. Mees

De Christelijke pers aanvaardt moedig den strijd, om den invloed eener anti-christelijke en godsdienstlooze pers te keeren. Zij is zwak, en nochtans is zij sterk; zij schijnt te staan op een eenzamen post, en toch zijn de heirlegers des hemels rondom haar.

Zij staat tegenover den reus Goliath, maar met Davids slinger gewapend, zal zij hem ter aarde vellen. En zaiend aan alle wateren, zal de eeuwigheid de vrucht van haren gezegenden arbeid openbaren.

L. Penning

Gisteren hoorde ik een predikant zeggen, dat het hem zoo trof — telkens weer — dat er in onzen tijd zooveel moede en teleurgestelde menschen waren.

Ik zou denken, dat het waar was; nooit is er een tijd geweest, dat zooveel verbijsterende dingen aangestormd zijn op een menschenziel.

't Zijn alleen de menschen, die het geheim kennen, die den moed er in houden.

Van dat geheim zegt Thomas Boston *) zoo mooi: We moeten iets leeren van de hemelsche chemie, die geestelijke dingen uit aardsche distilleert. We moeten zoo'n soort steen der wijzen gevonden hebben, die alles wat het aanraakt, verandert in goud. Als een ziel hemelsch gestemd is, kan zij zelfs edelgesteenten op een mesthoop vinden.

*) Een der Schotsche mystici.

Dat beteekent, dat een Christen ook zijn tegenspoeden goed leert bekijken.

Zijn teleurstellingen kunnen zijn leermeesters zijn, zijn verdrietelikheden de bemoeienis van den Koning. Zelfs zijn verliezen kunnen hem zijn God doen verheerlijken.

Hoe hij ook leeft, zijn leven is Christus. Al gaat hij door een tijd van moeite en verdriet heen, zijn leven is Christus. Al beleeft hij een tijd van groot verlies in zaken, zijn leven is Christus.

Al gaat zijn weg langs een graf, zijn leven is Christus. Voor hem is het leven Christus.

Als ik deze mooie woorden overschrijf, dan, wensch ik dit geheim telkens beter te leeren kennen.

*A. van Hoogstraten
Schoch*

Het hoofd van ons Blad, waarmede de eerste Jaargang werd begonnen, draagt een motief, samengesteld uit verschillende bloemen. Op een dier bloemen teekende de ontwerper een bij, bezig om den nectar uit het keltje te zuigen.

Hij had zich daarbij door de volgende gedachte laten leiden: de bijen zuigen honing uit de bloemen, de een uit een roos, de ander uit een korenbloem, de derde uit een anjelier, een vierde uit een reseda, enz.

Zoo moeten ook wij uit Gods Woord en hetgeen daarover of in overeenstemming daarmede, geschreven wordt, datgene halen, wat voor ons goed en nuttig is.

Treffende vergelijking!

De medewerksters en medewerkers zorgen, dat er steeds *versche, frissche* bloemen aanwezig zijn, bloemen verscheiden in grootte, in kleur, in geur maar toch alle *schoon*.

En elke week opnieuw, zet de hoofdredactie zich met ernst aan den arbeid om die bonte verscheidenheid tot een smaakvollen ruiker te vormen, waardoor een geheel ontstaat, dat in elk Christelijk gezin welkom is. Niet elke bloem heeft voor ons dezelfde aantrekkingskracht, neen, we verkiezen dikwijls de eene boven de andere; velen hebben een lievelingsbloem, die telkens weer in 't bijzonder de aandacht trekt bij elken nieuwen ruiker, waarin ze met zorg haar plaats is aangewezen. Voor den een is dat de roos, in al haar kleurenpracht, voor den ander het schuchtere lelietje der dalen.

Daarom moeten onze ruikers steeds groote afwisseling bieden, terwijl toch weer elke bloem haar eigen plaats moet innemen.

* * *

Medewerksters en medewerkers, laat ons geregeld bloemen zenden; er met Gods hulp voor zorgen, dat het de schoonste onder de schoonen zijn; opdat het geregeld samenbinden van een werkelijk schoonen ruiker daardoor gemakkelijk worde gemaakt.

Lezeressen en lezers, verzamel den honing uit al die bloemen, spijze voor uw zielen, voedsel voor uw verstand; opdat wij ons gezamenlijk kunnen verheugen!

M. Dierksen

„Zoekt genuchten, die des geest zijn.”

mf *Les Mens.*

Zoekt ge. nuchten die des geest zijn, 'is be. hoed voor die des vleesch

klarin. *mf.*

Zijn, 'will ge nijheid, zelfs in 'ket, slucht de wereld, slucht de wach, en zoekt

mf *breder*

Org. Zoekt genuchten die des geest zijn, 'is behoud voor

mf *breder*

worden—

die des vleesch zijn.

worden

Allen S.

Het hoog belang eener Christelijke opleiding van Ziekenverpleegster.

Het gebeurde in een der zalen van een groot Universiteits-Ziekenhuis.

Een oud vrouwtje lag daar op haar krankbed haar einde af te wachten.

Lichaamspijnen deden haar zuchten slaken.

Hoofdverpleegster liep op de zaal druk heen en weer; hier wat nazien, daar wat bedisselen; vooral te zorgen, dat alles in orde was, alles op zijn plaats stond en keurig en netjes was; straks toch zou de dokter komen.

Bij het voorbijgaan aan het bed van het oudje,

kwam van deze de verzuchting tot haar over: „Och, zuster, dat de Heere er toch maar gauw een einde aan moog maken.”

Druk doende, gaf de zuster tot antwoord: „Nou, dat heb ik voor mij ook al zoolang gevraagd, maar Hij doet het niet,” en voort ging zij weer. —

Een jaar daarna bleef zij plotseling te midden van haar werk dood. Het was nu 's Heeren tijd.

Sindsdien bleek me het hoog belang eener Christelijke opleiding van Ziekenverpleegsters.

A. Dupont.

**Verzamelde woorden van wijzen,
TOT BEVORDERING DER VREEZE GODS. *)**

Het doel van den arbeid van den geloovige in Christus moet zijn: „Opdat hij hebbe mede te deelen." Paulus zegt in Efeze 4 : 28, dat de geloovigen moeten arbeiden, opdat zij hebben mede te deelen. Welk een schoone les! Welk een verheven beweegreden voor ons dagelijksch werk! Het doel van onzen arbeid en van ons leven: niet *ontvangen*, maar *geven*.

Mannen, die zich op den achtergrond houden in het leven met zijn eischen, geven den indruk aan velen, dat zij niet aan zichzelf denken; maar bij velen derzulken, die een gave van God ontvingen, is het zóó, dat juist als zij niet aan zichzelf dachten, doch elk oogenblik gevoelden tot welke taak God hen roept, ze op den rechten tijd gebruik zouden maken van de hun door God verleende talenten, al zouden die minder zijn dan aan een ander werd toevertrouwd.

Mannen, die op den voorgrond treden in het leven met zijn vele eischen, geven den indruk aan velen, dat zij aan zichzelf denken, en het is waar, dat zij meer gevaar loopen dan eerstgenoemden, om eigen eer te zoeken; maar juist dát zij, niettegenstaande strijd en moeite, tegenstand en jaloerschheid, nochtans geven wat God hun gaf, op Zijn tijd, is een bewijs, dat zij niet aan zichzelf denken, maar de eere Gods en het heil van anderen zoeken.

Het komt er niet op aan, welke plaats we innemen, als we maar getrouw zijn op de plaats, ons door God aangewezen.

Wat waard is gedaan te worden,
is waard goed gedaan te worden.

Wat niet waard is om voor te sterven,
is ook niet waard om voor te leven.

Groote voorrechten leggen groote plichten op.

Slechts Uw wil is altijd goed en wijs en heilig;

Dus geschiede nimmermeer mijn wil, o Heer,
Slechts in Uw beschikking is mijn leven veilig;

Laat mij niets verlangen, Heiland, dan Uw eer.

Welk een zegen is het toch, wekelijks te mogen spreken tot velen over de hoogste belangen! De macht van de Pers is groot. We zien dit in onze dagen meer dan ooit. Ketteler heeft eens gezegd, dat, als Paulus thans nog leefde, hij zeker de Pers zou gebruiken als een middel om de waarheid, om de Goddelijke gedachten aangaande alle dingen, overal bekend te maken. Er is geen beter middel in onzen tijd om de massa's te bereiken van allerlei rang en stand, dan door de Christelijke Pers, die alles weet dienstbaar te maken tot aanprijzing van het ééne noodige, namelijk het geloof in Christus.

Zou ik een geheim verklappen met de opmerking, dat de Christelijke Pers een moeilijken tijd doormaakt? Ik geloof het niet, maar wel mag worden aangenomen, dat velen er weinig besef van hebben, onder welke bezwarende omstandigheden deze Pers tegenwoordig werkt. Alle kosten zijn gestegen en stijgen nog, om er van te duizelen, en de Christelijke bladen hebben nooit

*) Timotheüs beteekent: vreeze Gods.

zulk een abonentental gehad, of andere belangrijke hulpbronnen, als de neutrale Pers. Het is dan ook geen wonder, dat heel wat Christelijke bladen en geschriften moesten verdwijnen. Ik wil daarom, om de belangen van het werk, dat zij verricht, met liefde en overtuiging opkomen voor de Christelijke Pers. Laat men niet allereerst vragen naar hetgeen men er persoonlijk aan heeft, maar rekening houden met het nut, dat het sticht voor velen. Als alle man van beslist Christelijken huize door woord en daad steun verleent aan de lectuur, die de beginselen van Gods Woord bepleit, zal kunnen blijven, wat zooveel goeds werkte; zooals het door den steun van zoovele getrouwen jarenlang in stand gehouden Christelijk onderwijs, tot onwifpelbaren zegen kon zijn voor land en volk, hoewel niet altijd dadelijk, plaatselijk en persoonlijk de vruchten werden aanschouwd.

In Nederland moeten letterkundigen en zij, die den arbeid derzulken aan verstand en hart opluisteren en vermenigvuldigen, met weinig tevreden zijn. Maar is de arbeid aan hart en geest niet een „joy for ever?" Zullen niet misschien latere geslachten nog gediend worden door hetgeen God nu met opoffering deed verrichten? Het is zulk een voorrecht, iets te mogen zijn en doen voor des menschen geest. Addison heeft eens gezegd: „Wat de beeldhouwkunst is voor het marmer, is het onderwijs voor den geest des menschen."

Wees vroolijk! Vroolijkheid en kracht
Is kracht tot arbeid, kracht tot deugd.
Er wordt niets goeds, niet groots volbracht
Dan bij een innerlijke vreugd.

Overgenomen uit een artikel, getiteld: „Kijken."

Zie, om u heen is een oceaan van schoonheid, die haar golven stuwt tot vlak voor uw voeten, en uw kleeren zelfs, uw oude kleeren misschien wel, bespat met haar druppels van diamant.

Maar onze oogen zijn verduisterd.

En ook in dit opzicht moet er Eén komen, die der blinden oogen opent. Die ons liefde geeft voor de schepping, die de schepping *Zijns Vaders* is. De wereld, die Hij schiep en die zeer groot was — en hoe ook liggend onder den sluier der zonde, dien schendende hand er over heen wierp, in haar diepste wezen schoon blijft, omdat ze toch *Zijn* schepping blijft, en, gedragen door Zijn genade, die schoonheid blijft uitstralen.

Wèl ons, als ons oog vatbaar is voor dat licht.

Wèl ons, als ons hart, geadeld door liefde tot God, verstaat de spraak van Gods hiërogllyphen.

Wèl ons, als we kunnen zien.

H. ter Beek.

Zegene de Heer overvloedig elken schriftelijken arbeid, die de eer van Zijn naam en het heil der zielen op het oog heeft. En moge „Timotheüs," na de eerste 25 jaar van grooten zegen, een nieuw tijdperk van, kan het zijn, nog grooteren bloei ingaan. Schenke Hij vooral u, die de verantwoordelijke leiding hebt, wijsheid, bestendige kracht, en voor alles genade, om op een Hem verheerlijkende wijze uw moeilijk werk te doen.

H. Strijbos

Mag ik u mijn gelukwensen bieden met het jubileum van Timotheüs?

Ik behoor tot hen, die 25 jaren geleden met blijdschap uw Blad ontvingen, allerminst toen vermoedende, dat ik er nog eens in zou schrijven, zij het dan, dat mijn goede wil om meer te doen, het telkens weer moest afleggen tegen gebrek aan tijd.

Het is niet gemakkelijk, de geestelijke winst te berekenen, die de uitgave van uw Blad heeft gemaakt. Ik geloof, dat zij behoort tot de schoonste voldoeningen, die u op den jubileumsdag zult hebben. De wijze, waarop uw Blad zijn tijd heeft bijgehouden, geeft den wensch op een tweede 25 jaren, vol bloei en zegen, alle reden van vervulling. Ik hoop, hoe matig dan ook, daarvan de niet-stille getuige te zullen blijven.

Bovenstaande regelen zijn een fragment uit een brief van den heer H. J. v. d. Munnik, bij onze lezers beter bekend als onze medewerker M., welken wij 31 Aug. ontvingen.

Ware vriendschap

Gij klaagt: Er zijn geen ware vrienden,
Aan wie ge uw vol vertrouwen geeft.
Meen echter nooit een vriend te vinden,
Die niet in u een vriend gevonden heeft.

M. B.

GEDACHTEN

God zorgt, maar wij moeten arbeiden.

Laten wij allen in de schaduw willen staan, opdat alle licht valle op Hem, Dien wij niet kunnen missen.

Dr. LAMMERTS VAN BUEREN.

Alleen omdat de liefde van Christus hem drong, kon Paulus alle bezwaren overwinnen in zijn moeilijk werk.

In Gods wegen is een zegen.

GEZELLE

Met den tijd mee

Dit getuigenis gaf 22 Augustus jl. Ds. Ringnalda in de 's-Gravenhaagsche Kerkbode van „Timotheüs”: „Het is een blad, dat „bij” blijft, een blad, dat u op de hoogte houdt op schier alle terrein. Is er iets belangrijks aan de orde, waarvan de dagbladen vol zijn, en wilt gij iets meer daarvan weten, wacht slechts even: tien tegen één of ge vindt er spoedig een artikel over in Timotheüs... Het geeft artikelen voor oud en jong, voor hart en hoofd. Het hebbe in onze gezinnen een eereplaats op de leestafel.”

Dat is de hoofdzorg van den leider van een Blad, dat groeit. Hij moet meelevén, achtgeven op hetgeen geschiedt. De waarheid Gods is altijd hetzelfde, maar de toepassing er van op verstand, hart en geweten is afhankelijk van den tijd. De tijdgeest eischt dit. Niet dat de tijdgeest leidt of wordt gevolgd. Maar de tijdgeest wordt openbaar gemaakt en bestreden. Wordt dus op den tijd met zijn ernstige taal, met zijn fouten en eischen gelet, dan wordt ook de noodzakelijkheid gevoeld, dit alles in het licht te stellen tot dienst van anderen.

Oranje

Oranje was eeuwen geleden de lamp van ons volk, — merkte Ds. Knap het niet dezer dagen zoo terecht op? En Oranje is er door Gods genade nog. Voor 't eerst in de historie stelde Willem van Oranje den eisch, dat men God ongestoord naar zijn geweten moest kunnen dienen. En Oranje komt nog altijd openlijk op voor Christus, het Licht, tegen de duisternis, — we denken aan het onvergetelijke woord: Christus voor alles. En Oranje zet nog altijd de poort wijd open voor vreemdelingen en verdrukten. En Oranje laat nog steeds het licht schijnen voor verstand en geest, het ontleenend aan Hem, die een Zon is voor de Zijnen.

DUNNE BIERKADE 17 en 16.

Links het Paulus Potterhuis met den gevelsteen, waar de hoofdredacteur woont en werkt; rechts het kantoorgebouw, waar de onderredactie haar dagelijkschen arbeid verricht.